

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 3 i 5.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://www.santjust.org/seas>

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

Núm. 294
Maig
juny
2011

*El cim del Veleta va ser font d'inspiració de Pere Pruna Gascon
en el disseny de l'escut de la SEAS. Aquesta fotografia
la va fer Leonci Canals amb motiu de l'excursió
ressenyada en aquest mateix butlletí.*

CALENDARI

15 maig – XXXVII Marxa de Regularitat «Fulgenci Baños» al Vallès. Els detalls es donaran a conèixer en full a part.

22 maig – Excursió matinal al castell de Castellví (Alt Penedès) amb sortida a les 7.30 h.

20 al 22 maig – Excursió d'alta muntanya al Cotiella (Pirineu aragonès).

4 juny – Cloenda de les matinals amb sortida de tot el dia als gorgs d'Estiula (Ripollès) amb sortida a les 7 h.

5 juny – Cloenda de les excursions del cicle temàtic a la serra de Queralt (Rasos de Peguera, Berguedà) amb sortida a les 7 h.

11 al 13 juny – Excursió d'alta muntanya a l'Aneto (Pirineu aragonès).

18 i 19 juny – Travessa des d'Espot fins a Boí per Sant Maurici i Aigüestortes (Pallars Sobirà i Alta Ribagorça). Detalls en full a part.

2 i 3 juliol – Sortida de Veterans al refugi de Colomers (Vall d'Aran). Detalls en full a part.

16 juliol – Sopar de Lluna Plena. Lloc pendent de decidir en tancar l'edició.

22 al 24 juliol – Excursió d'alta muntanya al Seil Dera Baquo (Pirineu aragonès).

RECTIFIQUEM

A l'índex del butlletí 293 dèiem: «Portada: Romi Porredon llegint Maragall a una matinal al Montseny» quan havia de dir: «Portada: gràfic sobre l'evolució dels socis».

En el mateix butlletí, i, al peu de foto de la pàgina 9, era del tot erroni i havia de ser: «Masia de l'Arderiu des de la Roca Forcada. Al fons es veu el Puigllançada. Foto de Ferran de la Fuente».

Informació: si no s'especifica el contrari, les conferències tenen lloc els divendres a les 8 del vespre al local de la SEAS, i les excursions tenen la seva sortida des del Parador. Informació sobre les matinals al telèfon 93 371 51 98 (nits). Les excursions d'alta muntanya tenen horaris de sortida variables.

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel, 933 71 13 64

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES

LA FEEC I LA VEGUERIA

Lluís Solé Sugrañes

La Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC) és l'organisme que agrupa les entitats catalanes que practiquen tant l'excursionisme com les activitats competitives de muntanya. Dins les seves competències hi ha la gestió de l'assegurança personal obligatòria d'accidents dels muntanyencs federats. També gestiona una àmplia xarxa de refugis de muntanya, tenint cura de la seva conservació, dels contractes d'explotació i, des d'enguany, d'una central de reserves. També es responsabilitza de l'organització i la regulació de les tasques de formació i de les activitats competitives.

Però, abans que tot, la FEEC té per missió donar suport de tot tipus a les entitats federades, canalitzant les seves inquietuds i organitzant les activitats que aquestes li demanen. Dins d'aquestes últimes és bo remarcar les xerrades informatives que està fent per donar a conèixer el nou decret de l'esport i la tasca que realitzen els bombers en els rescats en muntanya.

La FEEC s'organitza en una junta directiva elegida per l'assemblea, un consell general, del que en formen part tots els veguers, i una

assemblea general, en la que les entitats estan representades, i que es reuneix de forma ordinària dos cops l'any.

La FEEC s'estructura territorialment en vegueries. Sant Just pertany a la Vegueria del Baix Llobregat, juntament amb 26 entitats més de la comarca.

En el Consell de Vegueria hi són representades totes les entitats de la comarca, pels seus presidents o per un representant seu. Aquest consell es reuneix un cop al mes, cada vegada en una població diferent, donant així l'oportunitat de conèixer més de prop què fan les altres entitats.

El consell de vegueria, per una banda intenta transmetre al consell de la FEEC els problemes i inquietuds de les entitats i dels seus socis, i per altra banda és el responsable de la coordinació territorial de les activitats promogudes per les entitats que poden ser d'interès per a la resta d'entitats, com ara els cursos de formació i les activitats més competitives (marxes de regularitat, de resistència, curses, grans travesses...).

Actualment la Vegueria del Baix Llobregat es troba immersa en la tasca de creació d'una escola de formació que doni sortida a les necessitats de formació de la joventut de la comarca i a la falta de monitors per a les entitats.

ELS PLAERS DE SIERRA NEVADA

Agustí Revilla

Sierra Nevada és la cadena muntanyosa més meridional d'Europa; s'aixeca a les províncies andaluses de Granada i Almeria amb bastants cims superant els tres mil metres, el Mulhacén és el més alt amb 3.482. El vessant nord és escarpat i tallat, envia les seves aigües al riu Genil i aquest al Guadalquivir que desemboca a l'Atlàntic (conca hidrogràfica del Guadalquivir amb el 35% del cabal) mentre que el vessant sud defineix una comarca anomenada Las Alpujarras i envia les aigües al riu Guadalfeo que desemboca al Mediterrani (conca hidrogràfica del sud que recull el 65%); aquesta comarca, agrícola i turística, tot i la seva suavitat, està solcada per barrancs profunds que han condicionat les comunicacions entre els pobles fins al segle XX quan es van construir les primeres carreteres.

Sierra Nevada fou declarada per la UNESCO Reserva de la Biosfera l'any 1986; l'any 1989 la Junta d'Andalusia en va qualificar 170.000 hectàrees com a Parc Natural i, d'aquestes, el govern de Madrid, l'any 1999, va crear el Parc Nacional amb 86.000 Ha.

Onze companys de la SEAS, Albert Cortés, Alícia Casals, Balbina

Paisatge pujant al Mulhacén. Fotografia de Leonci Canals.

Ugena, Conxita Cañas, Joan Anton Pera, Josep Maria Ballart, Leonci Canals, Maria Cònsul, Maria Jesús Vilar, Marta Pagès i qui escriu aquest article, varem aprofitar el pont de Sant Joan per gaudir de la serralada, ascendint al Mulhacén i al Veleta, i de la comarca de Las Alpujarras, visitant en profunditat Lanjarón de la mà de la Conxita. També vam fer turisme per Nerja on vam entrar dins les coves, i per Granada, recorrent els barris de l'Albaicín i el Sacromonte i visitant la perla de l'Alhambra.

Ascensió al Mulhacén

Comencem l'excursió a les vuit del matí del dijous vint-i-quatre de juny (després d'esmorzar a La Ruta de las Nieves de Capileira) a l'indret anomenat Hoya del Portillo (2.150 m), una àrea recreativa que disposa d'aparcament, on hi ha la caseta del

guarda del Parc i una barrera que talla el pas als cotxes particulars permetent només l'entrada als vehicles autoritzats. Ens endinsem per un bosc de pins de repoblació on uns operaris amb maquinària adient realitzaven feines de neteja de les destrosses causades pels temporals d'hivern i primavera, sortim a un tallafocs i aviat arribem a un prat des d'on, mirant al sud, abastem una extensa panoràmica: la vall del riu Guadalfeo, les serres de Lújar i Contraviesa, el Mediterrani i la costa nord-africana; un lloc per gaudir-ne, per repassar geografia i per tirar fotos.

Ens avança una parella de parla anglesa que arriba per la pista mentre nosaltres enfilem un camí que, a poc a poc, va deixant enrere el bosc i travessa uns amples prats de gatoses (*Genista versicolor*) amb flors grogues. Són matolls, la forma semiesfèrica dels quals resisteix el pes de la neu,

i, al mateix temps, genera un «efecte iglú» que els permet resguardar-se de les temperatures baixes de l'hivern i a l'estiu aconseguix minvar la zona de contacte amb l'aire evitant la dessecació causada pel vent i el sol. Aquest aixopluc és aprofitat per alguns animalons que només poden viure sota aquest matoll. Altres plantes que ens alegren la vista són l'eriçó rosa (*Hormatophila spinosa*) i la violeta de la serra (*Viola crassiuscula*).

Les roques de Sierra Nevada són sobretot esquists amb aspecte de pissarra, dividits en làmines; entre elles poden aparèixer miques, quarsita, siderita i òxids de ferro que afegeixen colors a la negror dels esquists. A l'ombra d'una d'aquestes roques esmorzava un grup de joves, també de parla anglesa, que ja havien fet el cim, perquè havien dormit la nit anterior al refugi de Poqueira. Estem trepitjant el *Cascajar Negro*, (*cascajar*,

Veleta des de Puerto Molina, pujant al Mulhacén. Fotografia d'Agustí Revilla.

en català terregaller: paratge ple de pedres menudes movedisses), una zona de pedreres on fins fa poc s'obtenia la típica pedra o *laja* per a la construcció dels habitatges de la comarca, principalment per a impermeabilitzar les teulades. Des d'aquest punt podem observar l'origen glacial de Sierra Nevada: sota els cims hi ha unes llacunes on neixen els rius que després de solcar els respectius barrancs acaben confluint en un riu principal. Al barranc de Poqueira, al nostres peus, desemboquen els rius Mulhacén, Seco i Veleta. Fem una fotografia de grup amb la silueta del Veleta com a fons; silueta que va inspirar els dissenyadors de l'escut de la SEAS.

Avancem fins a l'Alto del Chorrillo (2.700 m), prop del qual s'alça el mirador de Trevélez des d'on es pot albirar al fons de la vall la part nord d'aquest poble; abans d'arribar-hi vam contemplar de lluny una cabra salvatge que descansava sobre les roques d'aquest mirador; és freqüent trobar aquesta espècie, *Capra pyrenaica hispanica*, a Sierra Nevada. Pel camí vam poder veure i fotografiar diverses aus de rapinya, papallones (*Parnassius apollo nevadensis*) i escarabats (*Melo proscarabeus*). Aquí ens aturem a menjar un mos i a curar les ferides del peu d'una companya causades pel fregament d'unes botes noves de trinka.

En aquest punt enfilem la Loma del Mulhacén, un corriol que va

ascendint travessant els prats alpins i les tarteres sense cap arbre, sense cap ombra; els membres del grup ja ens havíem desempallegat de tota la roba que feia nosa, però la cremor del sol no perdonava i algun company començava a defallir. Travessant una ampla capa de neu ens avança una altra parella, també de parla anglesa, i, suats, arribem al pic Mulhacén II (3.362 m), on aconseguim una petita ombra per descansar uns minuts.

Mitja hora després assolim el cim del Mulhacén (3.482 m), el pic més alt de la península Ibèrica, una fita llaminera per a qualsevol muntanyenc; hem salvat 1.332 metres de desnivell. La panoràmica dels quatre punts cardinals és immensa: serres de la Màgina, Sub-bètiques, Cazorla, Ronda, mar Mediterrani i costa africana. Aquest lloc emblemàtic acumula històries i llegendes; el penúltim rei de Granada, Muley-Hacén (de qui el cim pren el nom), pare de Boabdil el Chico, abans de morir, va demanar ser enterrat en l'indret més remot perquè ningú no pogués profanar la seva tomba. Indrets remots ja no existeixen; a finals del segle XIX una expedició de geògrafs va aconseguir enllaçar la península Ibèrica amb el nord d'Àfrica mitjançant una triangulació geodèsica; al segle XX els militars van fer uns sondeigs foradant la muntanya amb la finalitat d'instal·lar-hi un radar gegantí, obra que va ser frenada per una clamorosa reacció popular. Avui hi ha una capella dedi-

cada a la Mare de Déu de les Neus on cada any, el dia cinc d'agost, se celebra un aplec de fidels que pugen des dels pobles de la comarca. Nosaltres, amb una temperatura prou confortable, hi vam menjar uns deliciosos embotits artesans de Las Alpujarras acompanyats d'un vi Costa de la Contraviesa; un plaer reservat només per a gourmets d'altura.

Vàrem baixar per la Loma, contemplant els cims nevats i tenint a sota la Laguna de La Caldera, també nevada. Arribats al mirador de Trevélez vam triar la pista en lloc del camí. Aquesta pista és part d'una carretera que va començar a construir-se l'any 1920 i va acabar-se l'any 1935 quan el primer cotxe va accedir al cim del Veleta. Aquesta via enllaçava la ciutat de Granada amb Sierra Nevada i continuava pel vessant sud, a través de La Carihuela, fins a Capileira, a Las Alpujarras. D'aquesta carretera sortia un ramal que ascendia al mateix Mulhacén; la finalitat era potenciar el turisme i les pistes d'esquí. Des de la creació del Parc Nacional aquest vial està inutilitzat i cobert de vegetació i de neu; en l'actualitat des de Granada es pot accedir per carretera asfaltada a l'estació d'esquí de Pradollano i des de Capileira es pot accedir per pista forestal fins a la barrera de La Hoya del Portillo. El Centro de Interpretación de Altas Cumbres (CIAC) disposa d'un bus que arriba

Poble de Capileira, situat a la comarca de Las Alpujarras). Fotografia d'Albert Cortès.

fins al mirador de Trevélez estalviant als caminadors tres hores de marxa, però el dijous vint-i-quatre de juny no circulava perquè la pista estava tallada en tres trams per sengles congestes de neu. La tornada, doncs, se'ns va fer llarga i feixuga, però l'amplada del camí i el bon humor del grup van permetre mantenir sucoses converses entre nosaltres; a més, l'esforç va ser compensat pel sopar a La Ruta de las Nieves gaudint la gastronomia autòctona de la comarca mentre la foscor començava a regnar sobre Las Alpujarras, però no la negra nit perquè la lluna plena il·luminava les muntanyes, les valls i la nostra taula.

Visita guiada a Lanjarón

El divendres dia vint-i-cinc els companys Albert, Joan Anton i Josep Maria, infatigables, van

*Cim del Veleta.
Fotografia
d'Albert Cortès.*

matinar per tal de culminar l'ascensió al cim del Veleta (3.392 m). La resta del grup vàrem acceptar l'oferiment de la Conxita per fer una visita guiada al seu poble natal. L'aigua és omnipresent a la vila; el riu Lanjarón, que neix al Cerro del Caballo, travessa el terme municipal de nord a sud fins a desembocar al riu Guadalfeo després d'un trajecte amb el desnivell més alt de la península. La planta embotelladora d'aigua dóna feina a molts veïns i el balneari acull diàriament, i al llarg de tot l'any, desenes de persones que gaudeixen dels seus banys i omplen els diversos hotels. A més, durant la festa major, la cursa de l'aigua aplega milers de visitants, entre ells nosaltres. Les sèquies travessen els horts i reguen arbres fruiters, verdures, llegums i flors. Als carrers diverses fonts o "pilarres", amb poemes de poetes locals o de García Lorca escrits a les rajoles,

ragen constantment per sadollar cossos i ànimes assedegades.

Por las orillas del río
Se está la noche mojado,
Y en los pechos de Lolita
Se mueren de amor los ramos.

La noche canta desnuda
Sobre los puentes de marzo;
Lolita lava su cuerpo
Con agua salobre y nardos

La Conxita ens mostra les terrasses sobre les teulades de les cases la finalitat de les quals és esmortir l'escalfor del sol i permetre la ventilació per assecar la roba. Vam entrar al convent de monges on ella va estudiar, avui reconvertit en llar d'avis; i una olor de pa calent ens va guiar fins al forn més antic i més famós del poble. La part est, d'origen àrab, s'anomena Barrio Hondillo, l'arquitectura del qual

uneix les cases mitjançant «portales» i «tinaos» que permeten la comunicació entre els veïns i aïlla els interiors de la calor. Algunes parets llueixen capelletes amb verges, sants i àngels, i centenars de flors guarneixen els balcons i les portes omplint de colors les façanes blanques. En una casa d'aquest barri va néixer la Conxita i hi va viure la seva infantesa. Vàrem entrar al safareig públic imaginant-nos les dones rentant la roba i «fent el seu safareig»; ens vam apropar al Museu de l'Aigua recentment inaugurat i vam passejar entre els horts al fons dels quals baixa el riu Lanjarón, on el pare de la Conxita regentava un molí fariner. Cal fer

mentió de Doña Carmen, la seva mare, que estiuja al seu poble natal perquè els aires de Sierra Nevada l'omplen de salut i de vida; ens vàrem allotjar al mateix hotel i vam compartir junts diversos àpats; és una dona extravertida, entranyable i afectuosa que ens esperava cada nit i patia quan arribàvem tard.

Al migdia, quan van tornar els companys després d'haver coronat feliçment el Veleta, ens vàrem reunir al restaurant Los Pescadores on vam menjar un peix excel·lent i vàrem brindar per les ascensions, les minivacances i la SEAS, brindis al qual es va afegir el personal de l'establiment en fraternal companyonia.

Placeta de Santa Ana a Lanjarón. Fotografia de Maria Cònsul.

1000 EXCURSIONS DEL JORDI GIRONÈS

Daniel Cardona Pera

De «puntetes» em vaig assabentar, durant la darrera sortida del cicle sobre Els Espais Naturals al santuari del Corredor, el desembre del 2010, que era l'excursió 999 d'en Jordi; i quan ell ho diu ens en podem fiar, perquè les té totes en fitxa i ben explicades amb l'itinerari, la vegetació, la geologia i altres dades. Uns dies després, el 18 de desembre al pic del Vent (Farell) en Jordi feia l'excursió mil del seu curriculum.

Tot va començar en aquella primera excursió de la SEAS, a la tardor del 1963 i corresponent a la tercera etapa de la Secció conduïda pel Fulgenci Baños. Vam pujar a Sant Llorenç de Munt pel camí dels Monjos; un camí que en la seva primera part havia canviat de paisatge a causa de les riuades de la Mercè de 1962, les quals tant mal havien causat al Vallès.

Tot i aquesta primera excursió, ell sempre recorda amb entusiasme l'excursió realitzada per Sant Pere l'any 1964, va ser la famosa travessia Núria – Ulldeter que a tants joves ens va fer adeptes definitivament a l'excursionisme.

El Jordi Gironès ha fet poca alta muntanya de dificultat. Una de les causes, i poca gent ho sap, és que una

COMARCA Vallès Oc	REGIO Farell	HOR. 4	MIN. 40
DATA 20101218			
ITINERARI Castell de Sentmenet, pla de les Absoltes 0.40, mirador de Vall Senosa 1.00, pic del Vent 2.05, coll dels Tres Pins 2.50, castell de Guanta 3.35, font de Bou 4.00 i castell de Sentmenet 4.40 h			
VEGETACIÓ Domini de la brolla d'estepes i bruc amb pi blanc a la zona baixa i a la resta alzinar. Als indrets més frescos hi ha algun roure i bosc de ribera			
GEOLOGIA Argiles, gresos i conglomerats (Eocè)			
SECCIÓ Grupsis	TEMPS Nivell al matí i bo a la tarda. Temp. 2 a 7		
ASSIST. R. MA, JG			AUTOCAR.
COMENTARI Se segueix el PR C-48			

Registru: 1000 de 1000

La fitxa número mil de l'extensa base de dades que té el Jordi.

mica més el perdem aquell estiu del 1966 quan pujàvem el Comalofoño des del refugi Ventosa i Calvell. Durant la pujada va caure en plena gelera i poc abans que ens poséssim els grampons, va ser arribant a l'estanyet de riu Malo anant a buscar la canal de la bretxa nord del pic. Un petit bloc de pedres enmig de la gelera el va aturar, per sort sense res trencat, però sí amb forces morats.

El Jordi també ha sortit poc de Catalunya. És per això que domina a la perfecció tot l'espai excursionista del nostre país.

Juntament amb el Gaspar Orriols i l'Antoni Simó, eren dels primers en saber portar mapes, a més del Jordi Farràs que tenia intuïció sense mirar el mapa trobant sempre el camí ade-

quat. Amb el Francesc Fàbregues i el Manel Ripoll, fou dels primers en tenir màquina fotogràfica. L'arxiu de fotografies, diapositives i fotos digitals que té el Jordi d'aquests quaranta-set anys d'excursions, ens permetrien observar els canvis del nostre paisatge durant aquests anys, la qual cosa em fa pensar que hauríem de preveure ben aviat fer un arxiu de fotografies per a la SEAS.

Poc a poc, el Jordi, un autodidacta de primera fila, es va anar aficionant a la meteorologia, la geologia i últimament s'ha tornat un especialista en botànica. És l'instigador i productor de les famoses fitxes d'excursions en

les quals, des de 1964 fins a 1978, vam anar apuntant les excursions que fèiem. Després les va anar seguint, però a nivell particular com mostra la figura.

Dins d'aquestes 1.000 excursions s'hi sumen les excursions fetes amb la SEAS amb les del Grup dels Sis, format per antics companys de l'empresa IBM (Ramon Segret, Manel Balmas, Josep Manuel Soriano, Miquel Roca i ell mateix, i Narcís Coma que no era d'aquella empresa), alguns dels quals han participat en excursions de la SEAS.

Jordi i Fina, moltes felicitats per aquestes mil excursions, bona part de les quals heu compartit!

El Jordi Gironès amb la senyera de la SEAS durant la celebració del 75è aniversari de la Secció a l'alberg Pic de l'Àliga de Núria.

NIT FREDA A LA VALL DE BARRANCS

Núria Gironès

Divendres 21 de gener, el corredor nord del Margalida està en unes condicions immillorables, i tot i que la previsió meteorològica per al cap de setmana diu que farà molt fred, la Irene (companya del GFTAC -Grup Femení de Tecnificació d'Alpinisme de Catalunya-) i jo anem cap a Benasque.

L'estratègia...

Dissabte fem l'aproximació des del pla de l'Hospital fins a l'alçada del llac de Barrancs. En aquell punt plantarem la tenda. Diumenge a les cinc de la matinada farem l'aproximació restant (2 hores) i el corredor, que es fa en 4 hores. Un cop fet baixarem fins a la tenda, ho recollirem tot i baixarem al pla de l'Hospital.

La realitat...

Sortim a les 6.30 h del dissabte des de Sant Just Desvern i en 4 hores ens plantem al pla de l'Hospital, on la temperatura no supera els -8°C. Fem motxilles mirant bé el que hi posem, calculem el menjar, la roba, l'aigua... i al final les motxilles no baixen de 18 kg.

L'aproximació fins al pla d'Aigualluts es fa molt agradable, el camí està

molt marcat, la neu ben trepitjada i tenim sobre nostre un cel ben clar. Nosaltres anem amb raquetes ja que l'esquí no el dominem massa.

A la una arribem al pla d'Aigualluts. Canviem la nostra direcció en sentit sud i entrem a la vall de Barrancs. Només entrar ja veiem que no hi ha cap traça a causa de la neu caiguda el dia anterior (un o dos pams); amb tot, s'intueixen les traces del cap de setmana passat. A mesura que caminem per la vall la temperatura fa una baixada considerable, no hi toca el sol.

Al cap d'una hora i mitja d'estar caminant per la vall, la Irene comença a tenir problemes a les mans per la baixa temperatura. Jo intento animar-la per arribar fins al coll de Barrancs i allà plantar tenda per passar nit i fer l'atac al corredor l'endemà. Mentre dic aquestes paraules d'ànims, m'adono que no vocalitzo bé, el fred no em deixa parlar amb claredat. Seguim caminant una estona més, però al cap de poc em giro, miro la Irene i m'adono que potser hauríem de renunciar al corredor i plantar tenda. Un cop decidit que no farem el corredor, jo proposo baixar fins al pla d'Aigualluts, desfent el camí fet, i passar-hi la nit, allà segur que no farà tant fred i l'endemà ens tocarà el sol més aviat. La Irene prefereix no baixar i muntar tenda on som, i és el que acabem fent.

*Corredor nord del
pic Margalida. Fo-
tografia de Guillem
Manubén.*

De cop i volta, a l'aturar-nos, el cos se'm comença a refredar i m'entra un malestar a l'estómac. Muntem la tenda ràpid i ens fem dins els sacs. Portem un fogó, te i sopa. La Irene intenta encendre el fogó, just al cantó de la tenda, i de cop surt una gran flamarada! Li donem una empenta per allunyar-lo de la tenda, i veiem que surt flama de la neu, deduïm que el gas no es pot gasificar a causa de la baixa temperatura, i és que hem d'estar a 18 graus sota zero. Per sort portàvem pa i embotit per al matí següent, el traïem de la motxilla i en pocs minuts es comença a congelar. L'aigua que teníem també està congelada i utilitzem l'escalfor del cos per anar-la desfent molt poc a poc.

Són només les 17 h, intento dormir, però no puc, estic passant fred. El meu sac no és prou bo, la temperatura de confort és de

-9°C i fora la tenda estem a -18°C. També porto un plomes de 39 euros, tot plegat no és suficient. La Irene va més preparada, porta un sac i un plomes d'expedició. Provem de ficar-nos totes dues en un mateix sac i l'altra per sobre. La cremallera no tanca i entra aire fred i no aconsegueixo estar bé de temperatura. La Irene, que dorm al cantó tancat del sac, té calor i m'acaba deixant el seu plomes, i és així com aconsegueixo una bona temperatura. Al final, dormim cada una al seu sac, això sí, jo amb el seu plomes.

Quan el sol marxa comença a bufar vent. Mai m'havia trobat en aquestes condicions dormint a la muntanya. El vent em posa molt nerviosa, pateixo per si un d'aquells sorolls és una allau, tot i saber que el risc d'allaus era

baix i que dormíem en una bona zona.

La nit va passar molt lenta, –en total 16 hores dins d’una tenda–, passant fred, sense aigua en estat líquid, amb el menjar congelat i fent les necessitats en un pot de cuina per no sortir a fora i perdre tota l’escalfor corporal guanyada.

Diumenge ens llevem a les 9.30 h quan el sol començava a entrar per la part més ampla de la vall, es nota que la tempera-

tura ha pujat uns quants graus. Arribar al pla d’Aigualluts és tot un descans. Caminem xino-xano cap al pla de l’Hospital, sense presses, gaudint de l’escalfor del sol tocant-nos la cara i de la tranquil·litat que sentim després de tot el viscut.

Ha estat una vivència que no oblidaré. M’alegro que prenguéssim la decisió de no fer el corredor i, el més important, que sabéssim renunciar a un somni i tornar a casa amb un somriure.

De tornada per la Vall de Barrancs. Fotografia d'Irene Artuñedo.

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 7 de març de 2011

— Altes: Mariona Solé Sugrañes (1083).

— Baixes: Berta Quintana Cortès (79).

— La Junta aprova que la Secció es faci càrrec dels 2 euros que costarà per persona el lloguer de l'espai on, amb motiu de la Marxa, es farà el dinar en què podrem disposar de barbacoes, taules i serveis. S'accepta no repercutir amb els participants aquest import individual.

— Es decideix posar un rètol de la SEAS a la vidriera que dona al vestíbul de l'Ateneu.

— S'informa a la Junta que la contribució de la Secció a l'Ateneu ha estat augmentada en un 3% d'acord amb l'augment de l'IPC en el 2010. Actualment contribuïrem amb 3.389,75 euros.

Reunió del 4 d'abril de 2011

— Altes i baixes: no n'hi ha cap

— S'estudia el pressupost que hem demanat per a pintar el local, perquè considerem que sempre cal prendre iniciatives per a anar-lo millorant, i es decideix ajornar-ho per més endavant.

— Es tracta el tema de l'assegurança dels participants a la Cami-

nada Popular i es decideix no exigir la llicència federativa, si bé en els fulls de propaganda es farà constar que l'organització no es fa responsable dels accidents que es puguin produir.

— Per al concurs fotogràfic es decideix mantenir un premi especial que enguany es destinarà a fotografies de natura sobre la vall de Sant Just.

LLIBRE I CERÀMICA

Aquells qui encara no hagueu passat a recollir el llibre i la ceràmica del 75è aniversari us preguem que ho feu el més aviat possible.

NOU CARNET DE SOCI

El company Toni Royo va dissenyar el nou carnet de soci que actualment donem als nous socis i a tots aquells aquells que ens l'hagueu demanat explícitament.

Butlletí de la SEAS. Any 45, núm. 294

Taula de redacció: Leonci Canals, Daniel Cardona, Ferran de la Fuente, Maria García, Jordi Gironès i Agustí Revilla. Autoedició: Jordi Gironès. Tramesa: Elisabeth Bart. Disseny: Josep Nuet. Correcció de textos: Servei Local de Català. Impressió: Espai Gràfic Anagràfic, S.L.

Índex

Portada: cim del Veleta (Sierra Nevada)	
Calendari	2
La FEEC i la Vegueria	3
Els plaers de Sierra Nevada, per Agustí Revilla	4
1.000 excursions del Jordi Gironès, per Daniel Cardona	10
Nit freda a la vall de Barrancs, per Núria Gironès.....	12
Informació de la SEAS	15

Les excursions matinals, organitzades i conduïdes per Josep Maria Rius, ja fa anys que s'han consolidat i actualment gaudeixen d'una participació mitjana de 31 companys. Fotografia de Maria Cònsul, feta durant la matinal de Montserrat del 2011.